

er Styld i sin Trang, eller er Ledigganger, Dovenskab er nemlig ombyttet med Lediggang, og jeg anser denne Ombytning for at være heldig. Som det ærede Medlem for Rjødenshavns Amts 5te Valgkreds (Holstein-Ledreborg) udtrykte sig under sidste Behandling, er der her kun Tale om dem, der vitterlig ere Lediggangere (Holstein-Ledreborg: notorisk). Sa, det bliver det samme. Det er altsaa netop det saage Punkt ved Sagen, at, naar man har skaffet sig Adresse til en Sygekasse, saa gjør det ikke saameget, hvad man skal yde til Sygekassen, det kan meget let tjenes, og saa er man istand til for hele sit Liv at bestille det mindst Mørlige og uden nogen som helst Følge at faae al den Hjælp, man behøver af det Offentlige. Nu er jeg paa ingen Maade blind for, at denne Bestemmelse maasse kan komme mange hæderlige Mænd til Gode; men saa beder jeg de Herrer paa den anden Side heller ikke at være blinde for, at den ogsaa kan komme mange daarlige Personer til Gode; om ikke komplet lastefulde og fordrøinige Personer, saa dog høist tvivlsomme Personer, om ikke hele, saa halve Lediggangere, Folk, som bestille det mindst mørlige. Den, der ikke har nogen Værd i Livet — og saadanne Følt findes ogsaa — den, som ikke undser sig ved at leve paa det Offentliges Bekostning, maatte være en Laabe, om han ikke benyttede denne Paragraf til at skaffe sig al den Hjælp, han behøver. Han kan gjøre det, naar han ikke er vitterlig Ledigganger (Holstein-Ledreborg). Men naar han er det, kan han det ikke!. Det indrømmer jeg; men det er det meget vanskeligt at faae konstateret. Jeg maa maa her gjøre opmærksom paa Noget, jeg fremhævede ved Sagens 1ste Behandling, at det er vanskeligt at stemple en Mand som Ledigganger, naar han har skaffet sig Udgang til en Sygekasse eller en Allderdomsforpørgelseskasse. Allerede det, at han har skaffet sig Udgang til en saadan Kasse, giver ham efter Lovforslagets hele Tendens en vis legal Værdighed; giver en Formodning for, at han hører til de stræbsomme Folk, og man skal da vel tage sig iagt for, naar man ikke har meget positive Grunde derfor, at stemple ham paa en saadan Maade. Der er en anden Ting, som ogsaa har Betydning; det er, at naar Vedkommende faar Hjælp af en Understøttelseskasse, saa faar han den halve Hjælp af Kommunen og den anden halve Hjælp af Statskassen; men naar Understøttelseskassen afviser ham, faar han den hele Hjælp af Kommunens Kasse. Understøttelseskassens Bestyrelse kan nu være saa samvittighedsfuld som den vil, saa er der altid et Tryk paa den med Hensyn til at bidrage til, at der udredes saa lidt som muligt af Kommunen og mere af Statskassen. Det forekommer mig, at det ikke let kan nægtes. Det ærede Medlem, som er Ordfører (Th. Nielsen), udtalte i sit Foredrag, at Mindretallet havde i sin Betænkning stemplet dem, som Uværdige, som ikke ere Medlemmer af

en saadan Kasse; ikke sandt? (Th. Nielsen: Det har Flertallet gjort!) Sa, jeg vil netop gjøre det ærede Medlem opmærksom paa, at det, der staar i Mindretallets Betænkning, er et Citat af Flertallets Betænkning, og jeg skal tillade mig at oplæse et Par Ord af den sidst nævnte, hvor der staar: „Lovforslaget hviler paa den Grundsaetning, at de Paagældende skulle, saa vidt muligt, stille sig selv ad. Naturligvis skal Flertallet ikke benegte, at der især i en Overgangstid kan findes værdige Trængende, som dels ikke i Tide have været betænkte paa at sikkre sig i Sygdoms- og Allderdomstilfælde, og dels ikke have været i Stand dertil. Saadanne maa hjælpes af Understøttelseskassens frivillige Afdeling osv.“ Jeg vil nu spørge, om det er mig eller det ærede Medlem, der er Ordfører, der temmelig skarpt har udtalt, at, forsaavidt de ikke have Udgang til en Selvhjælpsforening, ere de uværdige. Paa den Tanke hviler jo hele Lovforslaget — det synes jeg, at den ærede Ordfører maa indrømme, — at de skulle adskille sig selv, og han har som bemærket sagt, at i Begyndelsen kan der vel findes værdige Trængende, som ikke ere Medlemmer af slige Foreninger. Det er da ikke dristigt eller urimeligt af mig deraf at slutte, at senere bør Saadant ikke forekomme; men senere maa de, der ikke ere Medlemmer af saadanne Foreninger, ikke henregnes til de egentlig værdige Trængende, og det er det, jeg tror er og maa betragtes som en Uretfærdighed. Jeg vil ogsaa overfor den ærede Ordfører ganske i Almindelighed bemærke, at jeg kan ikke erkende, at han skulde i og for sig i en større Grad end jeg, eller at Flertallet skulde fremfor Mindretallet interessere sig for, at Selvhjælpsforeninger skulde komme op. Det benægter jeg paa det Bestemteste. Der er saa Samspørgsmaal jeg mere levende interesserer mig for; men jeg vil ikke være med til at vedtage Noget, der som § 4 maa nedtrykke Selvhjælpsforeningerne til Noget, som de ikke bør være. Jeg vil ikke være med til at kombinere Selvhjælpsforeningerne saaledes med den almindelige Fattigunderstøttelse, at de Bestyrelser, der skulde fremme den frivillige Understøttelse, tilbøds blive Bestyrelser for Kommunernes Anliggender. Flertallet tager Bestyrelsen bort fra Kommunerne i alle de Tilfælde, hvor en Person skaffer sig Adresse til en Sygekasse. Der vil optaa idelige Kompetence-spørgsmaal, og det er det Urimeligste, der kan tænkes, at indsette Kommunebestyrelser af 2 Slags, een valgt paa een Maade, en anden paa en anden Maade. Den, som Selvhjælpsforeningens Bestyrelse afviser som uværdig, gaar hen til den egentlige Kommunebestyrelse. Det er et saa uheldigt Punkt og vil virke saa desorganiserende og være saa forbærligt for den kommunale Udvikling og for Forholdet i Kommunerne, at sætte disse Bestyrelser i Forbindelse med Bestyrelsen af de egentlige kommunale Anliggen-